

ЯК ПРОДАТИ БУДИНОК З ПРИВИДАМИ

грейді гендрікс

ЯК ПРОДАТИ БУДИНОК З ПРИВИДАМИ

Переклав з англійської *Генік Беляков*

Львів / Видавництво Старого Лева / 2025

УДК 821.111(73)-31

Г 34

HOW TO SELL A HAUNTED HOUSE

Copyright © Grady Hendrix 2023

Ґрейді Гендрікс

Г 34 Як продати будинок з привидами [Текст] : роман / Ґрейді Гендрікс; переклад з англ. Ґєника Бєлякова. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 512 с.

ISBN 978-966-448-167-7

Коли Луїза дізнається, що її батьки загинули, вона з жахом чекає на повернення додому. Жінка не хоче залишати маленьку донечку з колишнім і летіти за сотні миль. Не хоче мати справу з родинним спадком — будинком, у якому вона виросла, сповненим моторошних ляльок-маріонеток. Проте найбільше вона не хоче спілкуватися зі своїм молодшим братом Марком, який ніколи не полишав рідного міста, змінює одну роботу за іншою й тихо ненавидить сестру за її успішніше життя. На жаль, без його допомоги не обійтися: щоб підготувати дім до продажу, потрібно дещо більше, ніж просто позбутися мотлоху й оновити фарбу на стінах. До того ж деякі будинки зовсім не хочуть продаватися, а в батьківського дому, у якому повно скелетів у шафі, здається, свої плани на них обох...

УДК 821.111(73)-31

© Ґрейді Гендрікс, текст, 2023

© Ґєник Бєляков, переклад, 2025

© Мітя Фєнєчкін, обкладинка, 2025

© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2025

ISBN 978-966-448-167-7 (укр.)

ISBN 9780593201268 (англ.)

Усі права застережено

*Амандо,
ти зі мною всюди,
і я бачу тебе скрізь,
так ніби ти завжди поруч,
навіть попри те,
що точно знаю,
де поховав тебе*

Розділ 1

Луїза подумала, що ситуація може обернутися на гірше, а тому повідомила батькам про свою вагітність телефоном з відстані трьох тисяч миль, не полишаючи Сан-Франциско. Не те щоб вона мала бодай найменший сумнів стосовно свого рішення. Коли з'явилися ті дві примарно-рожеві паралельні лінії, уся її паніка розвіялася і в голові пролунав чіткий, упевнений голос.

Тепер я — мати.

Утім, навіть у двадцять першому столітті було важко передбачити, як батьки з Півдня зреагують на те, що їхня незаміжня тридцятичотирирічна донька вагітна. Луїза цілий день репетирувала різні сценарії, щоб полегшити їм сприйняття цієї новини, однак тієї миті, коли її мати відповіла на дзвінок, а тато зняв слухавку на кухні, у неї потьмарилося в голові й вона просто бовкнула:

— Я вагітна.

Луїза приготувалася до шквалу запитань.

Ти впевнена? Ієн знає? Ти збираєшся народжувати? Не думала переїхати назад до Чарлстона? Ти впевнена, що

це найкраще рішення? Ти хоч розумієш, як тяжко самій? Як ти впораєшся?

За час тривалої мовчанки вона вже встигла підготувати відповіді. *Так, ще ні, звісно, боронь Боже, ні, але це нічого не змінить, я впораюсь.*

Луїза почула, як у слухавці хтось немов захлинувся водою, і зрозуміла, що її мама розплакалась.

— О, Луїзо, — мовила глибоким голосом мама, і вона приготувалася до найгіршого. — Я така рада. Ти будеш тією матір'ю, якою не змогла стати я.

Тато запитав лише одне: її точну адресу.

— Не хочу плутанини з таксистом, як прилетимо.

— Тату, вам не обов'язково летіти просто зараз.

— Звісно ж, обов'язково, — відказав він. — Ти ж наша Луїза.

Поки вона чекала на тротуарі, її серце вискакувало з грудей щоразу, як з-за рогу показувався автомобіль, аж доки перед будинком не зупинився темно-синій «ніссан», і тато допоміг мамі вибратися із заднього сидіння. Луїза не змогла дочекатись — вона кинулась у мамині обійми, немов знову стала малою дитиною. Вони повезли Луїзу купувати колиску та візок, сказали навіть не думати про службу прання тканинних підгузків, взялися обговорювати методи годування, щеплення і мільйон майбутніх рішень, придбали аспіратори, підгузки, повзунки, ковдрочки, пелюшки, серветки, крем проти висипів, нічнічки, і Луїза подумала б, що вони набрали забагато, якби мати не сказала:

— Та ти майже нічого не купила.

Вона навіть не могла звинувачувати їх у тому, як вони поставилися до її історії з Іеном.

— Одружені ви чи ні, а ми мусимо познайомитися з його батьками, — сказала їй мама. — Адже ми всі будемо бабусями і дідусями.

— Я ще не казала йому, — відповіла Луїза. — Я лише на одинадцятому тижні.

— Що ж, менш вагітною ти вже не станеш, — зауважила мама.

— Шлюб дає відчутні фінансові переваги, — додав тато. — Ти точно не хочеш передумати?

Передумати Луїза не хотіла.

Ієн міг бути кумедним, він був розумний і заробляв непристойно багато, розшукуючи рідкісний вініл для можливих мешканців Затоки, які тужили за дитинством. Він зібрав повну колекцію оригінальних платівок «Бітлз» для четвертого за величиною акціонера фейсбука і знайшов бутлег концерту «Грейтфул Дед», на якому один із членів ради директорів твіттера освідчився першій дружині. Суми, які вони платили йому за це, не вкладалися Луїзі в голову.

З іншого боку, її пропозицію щодо перерви у стосунках він сприйняв за сигнал стати на коліно в атріумі Музею сучасного мистецтва Сан-Франциско й освідчитися їй. Його так засмутила її відмова, що врешті-решт вона переспала з ним суто з жалю, що й призвело до теперішньої ситуації.

Ієн освідчився їй у вінтажній футболці «Ін Утеро» з принтом альбому «Нірвани» і діркою в комірці, яка коштувала йому чотири сотні доларів. Він щороку витрачав тисячі на кросівки, які наполегливо називав «шкарами». Він не вилазив із телефону, коли вона розповідала йому

про свій день, сміявся з неї, коли вона плутала «Роллінг Стоунз» і «Ху», та запитував: «Ти впевнена?» — щоразу, як вона замовляла десерт.

— Тату, Ієн не готовий бути батьком, — сказала Луїза.

— А хто готовий? — відповіла їй мама.

Однак Луїза знала, що Ієн *справді* був не готовий.

Кожен візит батьків триває на три дні довше, ніж треба, тож наприкінці тижня Луїза вже рахувала години до тієї миті, коли зможе знову побути вдома наодинці. За день до відльоту батьків вона зачинилася у спальні й «писала електронні листи», поки її мама знімала сережки, щоб подрімати, а тато пішов по «Файненшл Таймз». Якщо вони не чіпатимуть її до обіду, відтак прогуляються парком Прездію, а потім поведеряють, усе буде добре, думала Луїза.

Натомість Луїзине тіло мало інші плани. Її мучив голод. Вона мусила з'їсти варені яйця, і то негайно. Потрібно було підвестись і йти на кухню. Тож вона тихцем вийшла у вітальню в самих шкарпетках, намагаючись не розбудити маму, оскільки не мала сил на ще одну розмову про те, чому не хоче відпускати волосся, повертатися до Чарлстона або знову братися за живопис.

— Я люблю тебе, — проказала мама, не розтуляючи по-
вік.

Луїза завмерла.

— Знаю, — за мить відповіла вона.

— Ні, — мовила мама. — Не знаєш.

Луїза чекала, що мама додасть щось іще, однак її дихання стало глибшим, вирівнялося і перейшло у хропіння.

Луїза рушила на кухню. Її непокоїло: вона щойно підслухала розмову вві сні чи мама дійсно мала на увазі те,